

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015. Ζ' ΛΟΥΚΑ

Σύναξις Των αρχιεπιστράτων Μιχαήλ και Γαβριήλ και Των λοιπών
ασωμάτων δυνάμεων
Έτος 8^{ον} Τεύχος 362

Κυριακή Ζ' Λουκά

Δύο θαύματα του Κυρίου μας Ιησού χριστού περιγράφει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή, αυτό της θεραπείας της αιμορροούσης και της θυγατέρας του Ιάειρου. Η μία ήταν μια απλή γυναίκα μέσα στο πλήθος, ο δεύτερος ήταν επιφανής, άρχοντας της συναγωγής. Προσεγγίζουν το Χριστό, ο καθένας με διαφορετικό τρόπο: η αιμορροούσα δεν τολμά καν να ζητήσει από τον Κύριο να τη θεραπεύσει, απλά Τον πλησιάζει και ακουμπά την άκρη των ματιών Του, και το θαύμα γίνεται. Ο αρχισυνάγωγος ζητά από τον Διδάσκαλο να έλθει στο σπίτι του και να θεραπεύσει τη μονάκριβη κόρη του και ο Χριστός έρχεται και ανασταίνει το κορίτσι, που στο μεταξύ είχε πεθάνει. Και οι δύο όμως, και η αιμορροούσα και ο Ιάειρος, έχουν δύο κοινά στοιχεία: διαθέτουν πίστη και τόλμη. Πιστεύουν ότι ο Χριστός μπορεί να παράσχει την ίαση και τολμούν, ο μεν να το ζητήσει και η δε να αγγίξει τον Κύριο. Δεν ήταν μικρό πράγμα για έναν αρχισυνάγωγο το να μιλήσει με το Χριστό. Οι Γραμματείς και οι φαρισαίοι είχαν απαγορεύσει στο λαό να Τον πλησιάζει και να ακούει τη διδασκαλία Του. Ο Ιάειρος όχι μόνο τολμά να βρίσκεται ανάμεσα στο πλήθος που ακούει τους λόγους του Κυρίου, αλλά και συζητεί μαζί Του και Του ζητά να έλθει στο σπίτι του, γιατί πιστεύει ότι ο μόνος που μπορεί να σώσει το παιδί του είναι ο Χριστός. Η πίστη του λοιπόν υπερνικά τον οποιοδήποτε φόβο, όπως ακριβώς και η πίστη της γυναίκας, που απλά αγγίζει τα ρούχα του Κυρίου Ιησού, προσδοκώντας να λάβει την ίαση.

Την αναγκαιότητα της πίστης προκειμένου να πραγματοποιηθεί το θαύμα, την επισημαίνει και την τονίζει ο ίδιος ο Χριστός. Στην αιμορροούσα λέει: “θυγάτηρ, ή πίστις σου σέσωκέ σε”¹ και στον Ιάειρο, που τον ειδοποίησαν ότι η κόρη του πέθανε και να μην ταλαιπωρεί άλλο τον Διδάσκαλο, του απαντά: “μή φοβού, μόνο πιστευσον, καί σωθήσεται”². Τη διαφορά ανάμεσα σε αυτόν που πιστεύει ότι ο Χριστός θα κάνει το θαύμα και σε εκείνους που δεν το πιστεύουν τη βλέπουμε στους συγγενείς του μικρού κοριτσιού, που γέλασαν με τον Χριστό, όταν τους είπε να μην κλαίνε, γιατί το κορίτσι δεν πέθανε. Η απελπισία τους είχε εξανεμίσει κάθε ελπίδα και πίστη προς τον Θεό, και θεωρούσαν πως όλα πια είχαν χαθεί. “Μόνο πιστευσον, καί σωθήσεται”. Τα λόγια του Χριστού είναι καταλυτικά, όχι μόνο για τον πατέρα του άρρωστου κοριτσιού, αλλά και για τον καθένα μας. Μέσα στο πέλαγος της

βιοπάλης και της καθημερινότητας, συχνά αισθανόμαστε ανίσχυροι, αδύναμοι, νικημένοι. Νιώθουμε ότι δεν έχουμε από πού να κρατηθούμε, πού να στηριχτούμε και να πάρουμε δύναμη για να αντεπεξέλθουμε στις δυσκολίες της ζωής.

Συχνά μια ασθένεια, μια ανυπέρβλητη δυσκολία, μάς βυθίζει στην απόγνωση και την απελπισία. Κι όμως, ο Χριστός μάς προσκαλεί να πιστέψουμε, και η βοήθειά Του θα έλθει. Τί σημαίνει να πιστέψουμε; είναι μια απλή λέξη, αλλά χρειάζεται τόλμη και απαιτεί υπέρβαση του εγώ μας, προκειμένου να γίνει πράξη στη ζωή μας. Είναι απαραίτητο πρώτα από όλα να συνειδητοποιήσουμε και να παραδεχτούμε ότι δεν είμαστε παντοδύναμοι, πως πέρα από τη δική μας προσπάθεια έχει μεγάλη σημασία και η παρουσία του Θεού στη ζωή μας, η προστασία Του και η ευλογία Του. Μέσα στις δυσκολίες, τις αστοχίες και τις αποτυχίες, δύο επιλογές μάς μένουν: ή να βυθιστούμε στην απόγνωση και να καταστραφούμε πνευματικά, ή να αποδεχτούμε τη δική μας ανεπάρκεια και να στραφούμε με πίστη στον Θεό. Αν καταφέρουμε επομένως να κάνουμε τούτη την υπέρβαση του εγωισμού μας και αποδεχτούμε την παντοδυναμία αλλά και την αγάπη του Θεού προς εμάς, τότε μπορούμε με ταπείνωση πλέον να απευθυνθούμε προς Αυτόν και με πίστη να Του ζητήσουμε να έλθει σε βοήθειά μας.

Ο Θεός δεν είναι χαιρέκακος, ούτε θέλει να μας βλέπει να ταλαιπωρούμαστε. Επειδή όμως μας έπλασε ελεύθερους, περιμένει από μόνοι μας, ελεύθερα να Τον βάλουμε στη ζωή μας. Και στο μεταξύ, διακριτικά μας σκεπάζει και μας προσφέρει τις ευκαιρίες να πιστέψουμε σε Αυτόν. Και επειδή ο Θεός είναι αγάπη, μόλις προστρέξουμε με πίστη σπεύδει και πραγματοποιεί το θαύμα στην προσωπική μας ζωή, όχι πάντα σύμφωνα με τη δική μας επιθυμία, αλλά με γνώμονα το πνευματικό μας καλό και συμφέρον. Είναι όντως δύσκολο να στηρίξουμε την ελπίδα μας στο Θεό. Χρειάζεται ταπείνωση, χρειάζεται τόλμη, χρειάζεται πίστη. “Μή φοβού, μόνο πίστευσον”, μάς προσκαλεί σήμερα ο Χριστός, προκειμένου να κάνει το θαύμα στη ζωή μας. Αρκεί να Τον εμπιστευτούμε, να του δώσουμε χώρο να σταθεί μέσα στην καρδιά μας. Αυτή είναι και η προσευχή μας, σε κάθε λειτουργία και σε κάθε ακολουθία της Εκκλησίας: “έαυτούς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα”.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

ΤΙ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Είναι δόγμα της Εκκλησίας μας η ύπαρξη των άυλων πνευμάτων, των αγγέλων. Στο «Πιστεύω» ομολογούμε ότι ο Θεός είναι «ποιητής ουρανού και γης, ορατών τε και αοράτων». Ανάμεσα στα αόρατα κτίσματα του Θεού είναι οι άσαρκοι –και ως εκ τούτου αόρατοι– άγγελοι. Το σώμα που βλέπουν οι πιστοί όταν κάποτε αυτοί εμφανίζονται, είναι φαινομενικό –κατά τους πατέρες– για να μπορούν να τους αντιλαμβάνονται και να επικοινωνούν μαζί τους. Το ίδιο και τα φτερά τους. Φανερώνουν το ύψος της φύσεως τους, λέγει ο ι. Χρυσόστομος,

και επίσης δείχνουν ότι κατεβαίνουν από ψηλά από το Θεό του οποίου είναι αγγελιοφόροι. Και είναι δόγμα της Εκκλησίας μας ότι οι άγγελοι βοηθούν και συμπαραστέκονται τους ανθρώπους ποικιλοτρόπως. Λέγει η προς Εβραίους επιστολή ότι οι άγγελοι είναι «λειτουργικά πνεύματα εις διακονία αποστελλόμενα διά τους μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν» (Εβρ. 1,14).

Ο Μ. Βασίλειος (Ε.Π.Ε. 5,219·221) λέγει· «Κοντά στο καθένα που πιστεύει στον Κύριο βρίσκεται άγγελος· εάν βέβαια δεν τον απομακρύνουμε με τα πονηρά μας έργα. Διότι όπως τις μέλισσες τις φυγαδεύει ο καπνός και τα περιστέρια τα εκδιώκει η δυσωδία, έτσι και τον άγγελο που είναι φύλακας της ζωής μας τον απομακρύνει 'η πολύδακρυς και δυσώδης αμαρτία'. Εάν έχεις μέσα στη ψυχή σου έργα που αξίζουν αγγελικής προστασίας και κατοικεί μέσα σου νους πλούσιος στη γνώση της αλήθειας, τότε εξ αιτίας του πλούτου των τιμίων έργων της αρετής, θα εγκαταστήσει αναγκαία ο Θεός φρουρούς και φύλακες κοντά σου και θα σε περιβάλλει με αγγελική φρουρά. Γι' αυτό λέγει ο Δαβίδ· 'Παρεμβάλει άγγελος Κυρίου κύκλω των φοβουμένων αυτόν και ρύσεται αυτούς' (Ψαλμ. 33,7).

«Σκέψου πόσο μεγάλη είναι η φύση των αγγέλων· ότι ο ένας άγγελος παρουσιάζεται με ολόκληρο στρατόπεδο και με πολυάριθμη παράταξη. Από το μέγεθος λοιπόν αυτού που σε φυλάσσει, σε χαρίζει ο Κύριος στρατοπεδεύουσα δύναμη· λόγω δε της δυνάμεως που έχει ο άγγελος, σε περιβάλλει τρόπον τινά από παντού και σε ασφαλίζει. Αυτό σημαίνει το 'κύκλω'. Διότι όπως τα τείχη των πόλεων κτίζονται γύρω απ' αυτές και εμποδίζουν τις επιθέσεις των εχθρών από παντού, έτσι και ο άγγελος μας φυλάγει και από εμπρός και από πίσω και από τα πλάγια. Κι όπως λέγει ο Δαβίδ σε άλλο ψαλμό του «θα πέσουν από το αριστερό μέρος σου χίλιοι νεκροί και μύριοι από το δεξιό σου και συ θα μείνεις άτρωτος. Διότι ο Κύριος θα διατάξει τους αγγέλους του να σε φυλάγουν σ' όλες τις ενέργειες σου' (Ψαλμ. 90,70)».

Συνεπώς αυτό που φέρνει τους αγγέλους κοντά μας είναι ο ενάρτετος βίος. Είναι ο αγώνας για τη βίωση των εντολών του Χριστού και την αποφυγή της αμαρτίας. Ο αγώνας αυτός μερικές φορές προσλαμβάνει μεγάλη ένταση και απαιτεί αιματηρή προσπάθεια. Είναι αυτό που λέγει ο Ιωάννης της Κλίμακος, για τους μοναχούς βέβαια, ότι πρέπει να είναι η ζωή τους «βία φύσεως διηνεκής και φυλακή αισθήσεων ανελλιπής». Ας δούμε μερικά παραδείγματα.

Α'. Έντονο αγώνα βίωσε και ο Χριστός ως άνθρωπος, όταν έζησε **σαράντα μέρες στην έρημο** με απόλυτη νηστεία, αγρυπνία και προσευχή και αντιμετώπισε τους πειρασμούς του διαβόλου εντελώς μόνος του. Η αμοιβή του, κατά το ανθρώπινο, ήταν μετά το τέλος της ασκήσεως και των πειρασμών να τον διακονούν άγγελοι. «Τότε αφήσιν αυτόν ο διάβολος και ιδού άγγελοι προσήλθον και διηκόνουν αυτώ» (Ματθ. 4,11).

Β'. Τον Χριστό ενίσχυσε επίσης άγγελος στη κορυφαία στιγμή της δοκιμασίας του **στο όρος των Ελαιών**, όταν προσευχόταν εντελώς μόνος και εγκαταλειμμένος από τους μαθητές του να παρέλθει το ποτήριον του μαρτυρίου του. Τότε «ώφθη αυτώ άγγελος απ' ουρανού ενισχύων αυτόν» (Λουκ. 22,4).

Γ'. Ο προφήτης Δανιήλ στο 10ο κεφάλαιο της προφητείας του παρουσιάζεται να είναι γεμάτος αγωνία για το μέλλον των ομοεθνών του, οι οποίοι περνούσαν δύσκολες στιγμές εξόριστοι στην Βαβυλώνα και αλλάζοντας συνεχώς κυρίους. Από την υποτέλεια στους Βαβυλωνίους περάσανε στην υποτέλεια των Περσών και το μέλλον τους διαγραφόταν δυσοίωνο. Λοιπόν ο Δανιήλ χωρίς να είναι περίοδος νηστείας ή άλλη θρησκευτική ή εθνική επέτειος, αρχίζει να νηστεύει αυστηρότατα για τρεις ολόκληρες εβδομάδες, προσευχόμενος και στενάζων, χωρίς ν' αλείφεται με μύρα για να του αποκαλύψει ο Θεός τι θα γίνει με το λαό του. Και πράγματι αξιώνεται φοβεράς και μεγαλοπρεπούς οπτασίας αγγέλου που απεστάλη από το θεό για να τον ενισχύσει και να του υποσχεθεί ότι ο Θεός φροντίζει για το έθνος του.

Δ'. Οι άγγελοι στους αγωνιστές που «βιάζουν» τον εαυτό τους κατ' αυτό τον τρόπο, μερικές φορές, δεν εμφανίζονται ενώ ζουν οι άγιοι και αγωνίζονται. Εμφανίζονται όμως μετά θάνατον, προς επιβράβευση της αρετής τους. Η περικοπή του πλούσιου και **του φτωχού Λαζάρου** (Λουκ. 16,19-31) είναι χαρακτηριστική. Ο Λάζαρος φτωχός σε απόλυτο βαθμό -δεν είχε ούτε ψίχουλο- ήταν συγχρόνως και άρρωστος και αδύνατος, σε τέτοιο βαθμό, που δεν μπορούσε να διώξει ούτε τα σκυλιά που γλύφανε τις πληγές του. Ήταν ένας πάμφτωχος ζωντανός νεκρός. Αβοήθητος, τελείως μόνος, χωρίς κανένα δικό του. Έβλεπε τον πλούσιο απέναντι του να φορά εκκεντρικά ρούχα, να γλεντά καθημερινά, να μη έχει κανένα πρόβλημα, να είναι απόλυτα υγιής, να έχει πλήθος επισκέπτες. Δεν ήξερε τότε για ανάσταση νεκρών, για κρίση και αμοιβή. Κι όμως δεν διαμαρτύρεται, δεν λέγει που είναι ο Θεός, που είναι η θεία του πρόνοια. Δεν τον βλασφημεί, όπως δυστυχώς συνηθίζουν πολλοί. Δεν μισεί τον πλούσιο, δεν τον καταριέται, δεν τον φθονεί. Υπομένει τα δεινά αδιαμαρτύρητα και εν ευχαριστία και δοξολογία προς το Θεό. Κι όμως σημάδι θείας παρηγοριάς και ενισχύσεως πουθενά. Στους πολύ δυνατούς αγίους ο Θεός δεν εμφανίζεται καθόλου, κάποτε, ούτε οι άγγελοί του. Όταν όμως πέθανε ο Λάζαρος τότε άγγελοι τον συνόδευσαν τιμητικά στον κόλπο του Αβραάμ δηλαδή στον παράδεισο. Πέθανε και ο πλούσιος· ποιος τον συνόδευσε αυτόν; Οι δαίμονες απαντά ο ι. Χρυσόστομος.

Ε'. Την παρουσία αγγέλων μετά θάνατον, την συναντούμε και στο τέλος του αγίου **Ανδρέα, του κατά Χριστόν σαλού**. Αντιγράφουμε από το συναξάρι του· «Τον σήκωσαν δύο άνδρες· χωρίς να τον έχουν φροντίσει, χωρίς να τον έχουν πλύνει, χωρίς θυμίαμα και ψαλμωδίες και πήγαιναν να τον θάψουν σ' ένα κοινοτάφιο. Όταν έφθασαν στο σπίτι ενός Εβραίου, φάνηκε να δοξολογείται το λείψανο του αγίου από πλήθος ανθρώπων που έψαλλαν γλυκύτατα και άλλοι τον προέπεμπαν και άλλοι τον ακολουθούσαν. Βγήκε ο Εβραίος στο παράθυρο σαν άκουσε τις τόσες ψαλμωδίες και σκύβοντας είδε μόνον δύο φτωχαδάκια να σηκώνουν το λείψανο του οσίου. Και τότε είπε· 'Είσαι ευτυχής σαλέ, γιατί μη έχοντας ανθρώπους να σε ψάλουν έχεις τις επουράνιες δυνάμεις να σε τιμούν με ύμνους'». Τι μεγάλα δώρα παίρνεις όταν πεθαίνεις μόνος και αβοήθητος!

Μήπως θα πρέπει να ζηλέψουμε και εμείς αυτή τη συντροφιά των αγγέλων αδιαφορώντας τι δοκιμασίες θα περάσουμε για να τη πετύχουμε;